

9. díl Od zrození ke smrti...

Brána druhá – PUBERTA

Přechod do dospělosti, Dospělost

Text:
Lucie Suchá
Groverová

Koukněte na:
www.sweb.cz/luciegroverova

V jednom z předchozích dílů jsem zmínila, že jsem u příchodu na svět prvního syna volala o pomoc. Kdybych tenkrát porodnímu procesu rozuměla a vnímala jeho souvislosti, mohli jsem být já i všichni moji blízcí onoho „dramatu“ ušetřeni. Totéž mohu říci o přechodu syna z dětství do dospělosti. Kdybych před pár lety věděla to, co vím dnes, nemusela bych po dobu dvou let plakat při každé vzpomínce na všechno, co jsem kdy s mým chlapečkem prožila, a také jsem mohla být lehčí o deset kilo, které jsem během dvou let ze všech těch nezpracovaných mateřských emocí nabrala.

U kmene Pendelů ze severozápadního Zairu je odchod „dětí“ z rodného domu doprovázen nářkem matek a ostatních žen. Ženy pláčou nad ztrátou někoho, kdo jim byl blízký a kdo se nikdy nevrátí. Děti procházející rituálem jsou chápány jako někdo, kdo zemřel, a vrátí se jako mladí lidé, kteří se znovu narodili. Ženy věří, že ve stejném těle se vrací nový člověk. Já proces přechodu dítěte do dospělosti jako matka zakončila před měsícem, kdy jsem zlikvidovala všechny synovy dětské fotky. Zní to v dnešní době šíleně, já vím. Skutečně mi ale došlo, že ono dítě už tu prostě nikdy nebude a zbytečně ho (sebe i nás všechny kolem) i při nevinném „oprašování“ fotek držím v minulosti.

U některých australských kmenů začíná přechod do dospělosti u kluků tím, že jsou uneseni od jejich matek. Ženy sedí pod pokrývkami, mají před sebou své syny a v přesně stanovený okamžik příběhnu muži, popadnou chlapce a všichni uprchnou. Oddělení se uskutečňuje takovým způsobem, aby zanechalo výrazný dojem jak u matek, tak i u mladých mužů.

U všech domorodých kultur každopádně dříve či později probíhají zkoušky nejrůznějších podob a teprve po jejich zdárném absolvování jsou „účastnice“ a „účastníci“ mezi dospělí přijati. Přechodového období našeho syna, moment po ukončení deváté třídy, jsme nenaplánovali a neprotkali morálními apely všeho druhu, tak jak bývá v naší společnosti zvykem. Měl na vybranou ze třech možností: střední škola, učiliště, práce. Chtěl si, jak sám říká, vyzkoušet pocit svobody, a tak zvítězila varianta „práce“. Našel si místo operátora poblíž domova a v den, kdy všichni jeho vrstevníci nastupovali do škol nejrůznějších typů, poprvé vyrazil do práce. Autobus odjžděl v pět hodin, a tak jsem o hodinu dříve rozdělala oheň v krbu a společně jsme si zazpívali jeho píseň života. Píseň, kterou jsem mu zpívala už během těhotenství a ve všech náročnějších, ale i radostných životních situacích. Ten moment byl hodně silný pro nás oba. Dala jsem mu požehnání a on se poté vydal na „cestu“. Stejněho dne mu muž nechal v bance vystavit vlastní platební kartu. Ano, kdybychom žili v džungli, šli by spolu třeba ulovit jelena. V naší civilizované realitě vyrazil Matyáš ulovit své vlastní peníze... a také pár dobrých životních lekcí. Ta první přišla, když mu do přihlašovacího formuláře omylem napsali jiné jméno

i příjmení. První den přišel s poznáním, že být zaměstnancem znamená totální ztrátu identity. Poznání, do jaké míry určuje svobodu nadřízený, přišlo záhy a nezměnilo se ani s povýšením z operátora na skladníka, a tak se náš syn rozhodl začít navštěvovat střední školu, složil přijímací zkoušky a půl roku pracoval v Praze. Kromě poměrně vysokého příjmu a s ním spojené vytožené svobody se poprvé setkal s alkoholem, byl okraden o celou výplatu, později mu někdo ukradl nové značkové boty a nechal mu své staré škrpály. Zažil vrcholy i pády. Pořídil si technické vybavení nejlepší kvality, od mobilu přes počítač a zrcadlovku, a v září nastoupil na střední školu uměleckého zaměření s vybavením, které si také pořídil za své vlastní peníze. Je na sebe hrdý, je jediný z celé školy, který si pořídil všechno sám. Během uplynulého roku se mu rozšířily nejen obzory, ale i ramena a postoj. Na „cestu“ odešel kluk. Na střední školu dobrovolně nastoupil mladý muž.

Mnohdy nám nedochází, jak naše potomky dobře míněnými, předem danými liniemi svazujeme (a jak jsme i my sami svázáni). Není bez zajímavosti, že prodlužování mladosti je jako dlouhodobý jev možno pozorovat u všech domestikovaných živočichů a obvykle bývá provázeno také ochabováním svalstva, tloustnutím, (de)formováním kostry a řadou dalších „nadgeneračních“ proměn, včetně výrazných změn v chování, teritorialitě, reprodukčních strategiích atd. Někteří biologové a etologové (např. Konrad Lorenz) tak v souvislosti s výše zmíněnými průvodními jevy přiléhavě mluví o autodomestikaci člověka. Téma minimálně k zamyšlení.

Protože se v textu věnuji více mužskému pohlaví, nerovnováhu dorovnávám ilustrací. Ať žije harmonie. Ať žije ČLOVĚK. Člověk odvozen od slova cella – buňka – ucelená forma schopná vlastního samostatného rozvoje. Nekažme jí to.

Ilustrace: Jaroslav Švandrlík, www.yarwik.estranky.cz